

→ aquest abús de poder que va ser la llavor de la corrupció sistèmica i sistemàtica, del saqueig de béns, drets i diners públics. Afortunadament, ara tot és una altra cosa [*sospira i somriu*].

—En canvi, no té l'oportunitat d'intervenir tan sovint com abans a les Corts valencianes. Expliquen que, quan acudeix a les Corts, vostè "es parla damunt"...

—[*Riu.*] Sí, és cert! Les Corts m'agraden molt, el parlamentarisme és la política en estat pur, i ara de vegades hi ha dies que em parle damunt.

—Al Consell conviuen quatre formacions: el PSPV i Bloc, Iniciativa i Verds, els tres partits que integren Compromís. La relació entre els consellers és més bona que no esperava?

—Sí. Sóc optimista de mena però, en aquest cas, no teníem experiència de govern ni de mestissatge. El president i jo compartim la mateixa visió: un Govern mestís com aquest és millor que no un de monocolor, perquè la intel·ligència col·lectiva s'aprofita millor. Haver de reflexionar conjuntament sobre les nostres propostes fa que ens resulte més senzill d'arribar a acords amb l'oposició. Aquesta legislatura, la majoria de qüestions han estat aprovades amb més de dos terços dels vots. A Compromís, aquest aprenentatge ja l'havíem fet dins de casa. Se'ns ha criticat molt, però la nostra presa de decisions mai no s'ha basat en les majories i les minories, sinó en el consens, ni que fóra a última hora. Els nostres debats, molt més llargs que els d'uns altres partits, han constituït un aprenentatge que hem incorporat al Govern del Botànic.

—Com ha evolucionat la relació amb Ximo Puig en aquest primer any?

—Tenim encara més confiança que no al principi. Fruit de la convivència, ens coneixem millor. Les incerteses de l'inici ja no hi són. Quan comences a conviure amb una persona tampoc no coneixes els seus ritmes, els seus desitjos o la manera com acaba els problemes. Això s'aprèn amb el temps, i en el nostre cas passa igual. Havíem coincidit a les Corts una

legislatura [2007-2011] però ens havíem relacionat poc, tot i que formàvem part de la junta de síndics. Però bé, després del famós dinar [el 17 de juny del 2015, amb el diputat socialista Manolo Mata, bon amic d'Oltra, com a mediador] en què vam connectar tant, vam adonar-nos que érem molt compatibles políticament i personalment. Això s'ha anat confirmant durant aquest primer any, en què les successives coincidències i la visió compartida ha fet que cada vegada tinguem més seguretat i la relació siga més sòlida. Els afectes han crescut.

—Ideològicament són pareguts, vostè i ell?

—Sí, i la gestió diària ens fa ser-ho més, cada dia. Estem posant ordre en una administració com la que ens hem trobat: sabotejada, raquítica i absolutament catòlica. M'ha sorprès més és el mal govern i les males pràctiques de l'administració que no la corrupció galopant que hi havia. Ens limitem a aplicar el sentit comú

en qüestions que estan fora de l'àmbit ideològic: a una cosa tan elemental com intentar treballar en condicions. L'anterior Govern treballava molt poc.

—Se sent més pròxima a Ximo Puig que a alguns membres de Compromís?

—Amb el president tinc una relació diària, cosa que no passa amb alguna gent de Compromís, però políticament i ideològica estic en comunicació amb els meus companys de Compromís. El president i jo ens donem suport mútuament, perquè al capdavall, som personetes, i en segons quins moments... [*esbufega*] Açò pesa, açò pesa molt. Sort que ens tenim l'un a l'altre.

—Dels consellers, n'hi ha cap que li haja sorprès especialment?

—Tinc sintonia amb tots els membres del Govern, però us diré algú que no siga de Compromís. Em sent molt identificada amb María José Salvador, que té una conselleria molt difícil, dedicada a l'obra pública en un moment de grans estretors

→ **dura, de 20,4 milions, i la Generalitat va oficial com a avalista.**

—Com a accionista, m'estiraré els cabells, però com a vice-presidenta no en tinc dubte: hem de tutelar els drets col·lectius.

—**Què opina d'Antonio Cañizares?**

—[Silenci llarg.] Uf... És difícil opinar sobre el cardenal. Tinc la sensació que se li ha quedat parat el temps.

—**Vostè és partidària de l'educació concertada religiosa?**

—Jo sóc partidària que a les escoles privades que tenen un concert –perquè no disposem de prou oferta pública– es pugui estudiar en les mateixes condicions que a la resta de la xarxa pública.

—**Que no s'obligue a estudiar l'assignatura de religió, vol dir.**

—Efectivament, i en algunes d'elles sí que s'obliga.

—**La Generalitat hi pot fer res?**

—Han de respectar la llei. No poden obligar els alumnes a rebre l'ensenyament de religió. Han de donar-hi una alternativa. La llibertat religiosa és un dret fonamental, protegit per l'article 16 de la Constitució.

—**A la gran majoria no n'hi ha cap.**

—Doncs estan fora de la llei.

—**I dels bous, què n'opina?**

—M'encanten els bous, en sóc una enamorada. M'encanta veure'ls per la devesa. Fa 25 anys que sóc sòcia de la Societat Valenciana Protectora d'Animals i Plantes. La paraula *animalista* no m'agrada, em sembla lletgíssima, com tampoc no m'agrada que em diguen que, si no sóc vegana, sóc una assassina... En qualsevol cas, això caurà pel seu pes. Una societat que gaudeix a costa del patiment d'un animal és una societat que no està bé. Ho tenia clar des de petita, però em va convèncer del tot la mort del *Yiyo*, a l'edat de 21 anys. Ho vaig veure en directe, per televisió, i els dies següents van repetir-ho moltes vegades. No he vist morir ningú més. Vaig sentir que envaïa la seua intimitat. Allò em va traumatitzar. •

LA GESTIÓ COM A CONSELLERA

«Hem pagat a hereus de gent que va morir sense ajudes»

Tenia molt clar quina Consellera volia gestionar: la d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

—Ens encarreguem dels xiquets, dels joves, de la igualtat entre homes i

dones, de la violència de gènere, de les persones grans... És la Conselleria de la vida, la que s'encarrega de les persones més vulnerables per raons econòmiques, de dependència o de diversitat funcional.